

Ladislav Kubíček

Smysl pro hodnoty

Ztráta smyslu pro hodnoty je typickým jevem dnešní doby. Lidé nevidí a neposuzují hodnoty ve světle víry, očima víry, ale očima svýma, svými city. Rádi mluvíme o těch druhých. Ale co my sami? Kdo se dokáže zeptat: Jak jsem na tom já? Kde se v mém žebříčku hodnot nacházejí například hodnoty posmrtného života? Jak často na ně myslím? Jak dalece mě zajímá věčný život? Neříkám si „lepší vrabec v hrsti než holub na střeše“? Každý z nás je nějak zasažen touto epidemickou barvoslepostí vůči hodnotám. A je zde nebezpečí náklady. Proto jako u každé jiné nakažlivé nemoci je nutno i tady začít s léčbou nejen u sebe, ale zároveň ve svém okolí. Je to obtížné - lidé si totiž nejsou vědomi své choroby, a proto nejsou ochotni nechat se léčit. Jak na to? Nejprve musíme být zdraví my sami a pak teprve můžeme na sobě ukazovat druhým výhody zdraví - vyrovnanost, klid, schopnost se radovat. Je nutno působit příkladem!

Jak si mě představuje Bůh?

Co na mně druhým vadí? Kde podle nich dělám chybu? Jak si mě představuje Bůh? Tyto otázky zásadně neřešme svým rozumem, ale ptejme se Ducha svatého. Jak vypadá můj vztah k Duchu svatému? Je úměrně zasazen do mých hodnot? Stojím o něho? Prožívám jeho přítomnost? Dávám mu vždycky přednost před svým rozumem? Jedině on nám může dát tu nejlepší radu, sílu, vytrvalost, energii. Duch svatý je třetí božská osoba. Je tedy někým tak velikým, že je samostatnou osobou ve vnitřním životě Boha. Bůh neexistuje jinak než ve třech osobách. Bůh se rozhoduje jedine Ducha svatým. Ani já se nesmím rozhodovat jinak. Ani já nesmím bez Ducha Svatého nic podnikat. Těm, kteří ztratili smysl pro hodnoty, musím dát příklad. Ať vidí, že se nerozhodují rozumem, vědecky nebo podle názoru většiny, ale vždy podle rady Ducha svatého.

Kontakt s Duchem svatým vyžaduje čas

Kdo na každou otázku okamžitě odpoví, ten se jistě neporadil s Duchem svatým. Prozradí se zbrklými odpověďmi a stejně zbrklými reakcemi. Chceme-li léčit a vychovávat druhé, je třeba jít bez oklik pro radu rovnou k Duchu svatému. Je nutno si to cílevědomě nacvičit. Zvyknout si neodpovídat okamžitě, ale chvíli se odmlčet a aspoň střelnou modlitbou

kontaktovat Ducha svatého a požádat ho v konkrétní situaci o konkrétní radu. Ideální příklad přístupu k Duchu svatému najdeme u Panny Marie. Byla Duchem svatým naplněna, byla jeho snoubenkou, uměla mlčet, uchovávala všechna slova ve svém srdci a rozjímalá o nich. Proto se nikdy nemýlila. Je v mém životě aspoň něco, co se shoduje s jednáním Mariiným? *(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)*

Richard Rohr

Potřeba ticha

Už ani nevíme, jak se radovat z prostých věcí, neboť – upřímně řečeno – jsme přesycení. Co už jsme toho spořádali! Dokud se dobrovolně nerozhodneme snížit množství podnětů, nemyslím, že bychom mohli rozumně hovořit o spiritualitě. Už ani doopravdy nic nezakoušíme, netrpíme, neradujeme se, nevnímáme obrazy, které nám přicházejí do cesty.

Lidé na Západě jsou šílení touhou po zkušenosti. Descartes říkal: „Myslím, tedy jsem.“ Pro nás to znamená: „Zakouším, tedy jsem.“ Já jsem ale docela přesvědčen, že zkušenosti lidí nemění; mění je uskutečnění. Myslím na všechny silné zkušenosti, které jsem kdy měl. Ale jen tehdy, když je okusím natolik, že se stanou skutečnými, tehdy se měním. To vyžaduje čas a prostor. Dejte čas a prostor dohromady a dojdete k nové definici ticha.

Musíme vytvořit nějaký druh prostoru, aby se naše obrazy mohly stát skutečnostmi. Dokud si nezvolíte ticho, nic takového se nestane, o tom jsem přesvědčen. Namísto toho se z nás stanou svěhlaví lidé snažící se vytvořit svět, který odpovídá jejich potřebám. Namísto Ducha triumfuje vůle. Pouze ticho je dostatečně prostorné, aby umožnilo Duchu vejít a svěhlavost zahnilo pryč. Ticho nás činí povolnými namísto svévolnými.

(meditace pro 12. neděli v mezidobí)

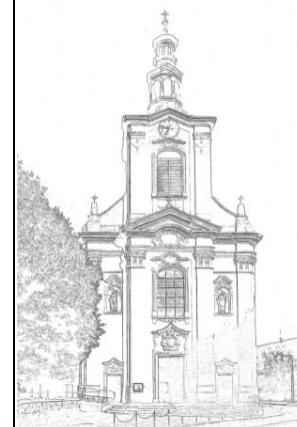
Bábovka s vaječným likérem

5 vajec, 250g krupicového cukru, 125g hladké mouky, 125g škrobu, 2 vanilkové cukry, 1 kypřicí prášek do pečiva, 250ml oleje, 250ml vaječného likéru

Opatrně našlehat. Pečeme při 180°C asi 1 hodinu.

Václav č. 25 (2020)

21. 6. 2020



Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

12. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci ---

DD Milešov

Pá v 9:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svatě.

Radio Proglas se na nás obrací s prosbou na Váš názor.

➤ Už od začátku vysílání několikrát ročně posíláme (většinou přes Kapra) na faru v Lovosicích balíček s našimi Zpravodaji, složenkami a přihláškami do Klubu přátel Radia Proglas. Už hodně dlouho však nemáme z Lovosic žádnou odezvu. Nevíme tedy, zda má význam na faru dál naše materiály posílat. Jak to vidíte Vy? Pro nás konkrétního farníka bychom mohli přetlumočit otázky: 1. Máte zájem o nové aktuální informace z Radia Proglas? 2. Balíčky s našimi materiály můžeme posílat Na faru (distribuvovat v kostele)? Kaprovi (našemu lokálnímu distributorovi)? Nemáme je posílat vůbec?

Co vám bude lépe vyhovovat?

Svoje názory prosím posílejte na e-mail: klub@proglas.cz nebo je sdělte osobně Jaroslavovi Veselkovi.

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci

Ježíšova modlitba

... Když se zpovědník vrátil, poprosil jsem ho o radu, kam bych měl nyní pokračovat ve svém putování. Požehnal mi se slovy: Zajdi do Počajeva, tam se pokloň Zázračné Stopě Přečisté Matky Boží a Ona nasměruje tvoje kroky na cestu světem. S vírou jsem přijal jeho radu a po třech dnech jsem se vydal do Počajeva.

Tak jsem šel dvě stě verst, ne bez dlouhé chvíle, neboť cesta vedla přes židovské krčmy a osady a jen zřídka jsem potkával křesťanská obydlí. V jedné samotě jsem uviděl ruský křesťanský hostinec. Zaradoval jsem se nad tím a zašel jsem tam přenocovat a poprosit o chléb na cestu, neboť moje suchary mi už docházely. Uviděl jsem hospodáře, staříka, patrně zámožného, a slyšel jsem, že je z téže gubernie jako já, Orlovské. Jen jak jsem vešel do světnice, byla jeho první otázka: Jaké jsi víry?

Odpověděl jsem, že jsem pravoslavný křesťan.

Jakého pravoslaví!, řekl s úsměškem. Vy jste pravoslavní jen slovy, ale skutky jste mohamedáni. Znáám, bratře, vaši víru! Mě samého svedl jeden učený kněz a uvedl do pokušení. Vstoupil jsem do vaší církve, a zůstal jsem půl roku, a zase jsem se vrátil k naší. Je pohoršením přijít do vašeho kostela: bohoslužbu diákoní tak nějak mumlají, s vynechávkami a bez porozumění, zpěváci nejsou lepší než ve vsích nebo v krčmách, lidé stojí ledabyle, muži spolu se ženami, během mše rozmlouvají, otáčejí se na všechny strany, ohlížejí se a chodí dozadu, dopředu, takže se ani nemohou v klidu pomodlit. Tak co je to za službu Boží? To je jeden velký hřích! Naše bohoslužba je zbožná: zřetelná, bez vynechávek, zpěv je dojemný a lid stojí tiše, muži zvlášť, ženy zvlášť, a všichni vědí, kde mají učinit jakou poklonu podle ustanovení svaté církve. Zkrátka, když přijdeš do našeho kostela, cítíš, že jsi přišel na službu Boží, ale když přijdeš do vašeho kostela, nepoznáš, kam jsi přišel: do kostela nebo na trh!

Když jsem to slyšel, pochopil jsem, že ten stařík je starověrec. Ale protože mluvil podle pravdy, nemohl jsem se s ním přít a obracet ho, jen jsem sám pro sebe uvažoval, že není možné obracet starověrce k pravé církvi do té doby, dokud se u nás nenapraví církevní bohoslužby a neukáže se tím příklad zvláštního duchovního postavení. Starověrec nezná nic duchovního, opírá se jen o vnější projevy, ale o ty u nás nejde. Chtěl jsem odtud odejít a už jsem vyšel do síně, když jsem najednou otevřenými dveřmi uviděl v samostatné komůrce člověka, podle vzhledu to nebyl Rus, ležícího na posteli a

čtoucího knihu. Zavolal mě k sobě a zeptal se mě, kdo jsem. Vysvětlil jsem mu to. A on začal mluvit: Poslouchej, milovaný, nechceš mně, nemocnému, posloužit třeba týden, dokud se, s pomocí Boží, neuzdravím? Jsem Řek, mnich ze svaté Athoské hory, byl jsem v Rusku kvůli sbírce na klášter, a teď, když se vracím na své místo, onemocněl jsem tak, že nemohu chodit, jak mě bolí nohy, a proto jsem si pronajal tento pokoj. Neodmítej, sluho Boží! Zaplatím ti!

Nepotřebuji žádný plat, rád vám posloužím, jak mohu, pro jméno Boží!

Tak jsem u něho zůstal. Vyslechl jsem od něho mnoho o spasitelných věcech. Vyprávěl mi o svaté hoře Athoské, o tamějších velikých asketech a o mnohých poustevnících a zatvornících. Měl u sebe Dobrotoljubije v řečtině a knihu Izáka Syrského. Společně jsme četli a srovnávali slovanský překlad Paisija Veličkovského s řeckým originálem. Říkal, že není možný přesnější a věrnější překlad z řečtiny, než Paisijův překlad Dobrotoljubija do slovanského jazyka. Jak jsem si všiml, bez přestání se modlil a byl zkušený ve vnitřní modlitbě srdce (a mluvil dokonale ruský). Často jsem se ho na to ptával. On mi o tom ochotně vyprávěl, já jsem pozorně poslouchal a mnohá jeho slova jsem si zapisoval. Tak například takto vyprávěl o výtečnosti a vznešenosti modlitby Ježíšovy:

Vznešenost Ježíšovy modlitby, říkal, odhaluje dokonce sama její forma, která sestává ze dvou částí. První část, to jest „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží“, uvádí rozum do historie života Ježíše Krista či, jak se vyjadřují svatí Otcové, v sobě obsahuje celé Evangelium, a druhá část, to jest „smiluj se nade mnou hříšným“, představuje historii naší slabosti a hříšnosti. Při tom je pozoruhodné, že nelze výstižněji a přesněji vyjádřit touhu a prosbu bídne, hříšné a pokorné duše než slovy: „Smiluj se nade mnou!“ Žádné jiné vyjádření by nebylo tak dostačující a plné jako toto. Například, kdyby se řeklo: Odpusť mi! Odpusť mi hříchy! Odpusť porušení zákona! Zahlad' přestoupení! - všechna tato vyjádření by vyjadřovala pouze prosbu o osvobození od trestu a z něho plynoucího strachu bojácne a nedbalé duše. Ale vyjádření „Smiluj se nade mnou!“ vyjadřuje nejen touhu získat odpuštění, vyvolanou strachem, ale představuje i opravdový nárek synovské lásky, doufající v milost Boží a pokorně poznávající svoji slabost ke zlomení vůle a k duchovní bdělosti; nárek o smilování, to znamená o milost, projevující se v Božím daru ducha síly, ducha posilujícího k odolávání zkouškám a k překonání hříšné náklonnosti. Podobně jako dlužník-žebrač prosí milostivého věřitele, aby mu nejen odpustil dluh, ale aby se slitoval nad jeho krajní nouzí a ještě mu dal i almužnu. Ta hluboká slova „smiluj se nade mnou“ vyjadřují, jako by se

řeklo: Milostivý Pane! Odpusť mi hříchy a pomoz mi napravit můj život, otevři v mé duši neúnavnou snahu k následování Tvých přikázání, milostivě mi odpusť spáchané hříchy a obrať mou rozptýlenou mysl, vůli a srdce k Tobě Jedinému. Když jsem obdivoval jeho moudrá slova a děkoval jsem za poučení své hříšné duše, vysvětlil mi ještě pozoruhodnou věc. Jestli chceš, řekl mi (a řekl to odborně, neboť, jak říkal, učil se v Athénské akademii), povím ti ještě o intonaci Ježíšovy modlitby.

Poslouchej: Častokrát jsem slyšel, jak se mnozí bohabojní křesťané modlí Ježíšovu modlitbu, podle příkazu slova Božího a učení svaté církve, nejen doma, ale i v Božím chrámu. Když pozorně a se zálibením nasloucháš tomu tichému odříkávání modlitby, můžeš si k svému duchovnímu užitku všimnout, že intonace hlasu je u mnohých různá, totiž někteří zvyšují tón na prvním slovu modlitby, tedy když říkají „Pane“, ostatní slova dokončují se snížením hlasu monotónně. Jiní začínají modlitbu nižším tónem, zvyšují tón a zesílí hlas uprostřed modlitby, na slově „Ježíši“, a ostatní slova opět dokončují nižším tónem, tak jako na začátku. Jiní začnou a dále pokračují nízkým jednotvárným tónem a na posledních slovech, „smiluj se nade mnou“, zvyšují tón s nadšením. A někteří pronášejí celou modlitbu, „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným“, tak, že zvyšují tón pouze na slovech Synu Boží.

A teď poslouchej: Modlitba je to jedna a táž. Pravoslavní křesťané dodržují jedno a též vyznání víry. Že tato modlitba, nejdůležitější a nejvyšší ze všech modliteb, obsahuje dva předměty - Pána Ježíše a Jeho milosrdenství - je obecné mínění, všem stejně známé. Proč nedodržují všichni stejnou intonaci při přednesu? Proč není duše každého pohnuta na jednom a témž místě, ale na místě každému zvlášť známém, a vyjadřuje to zvýšeným a napjatým tónem? Může být, řeknou mnozí, že to vyplývá ze zvyku, nebo podle příkladu druhých, nebo podle chápání, nebo jak se komu lehčeji a vhodněji vyslovuje podle jeho schopností... Ale já na to mám zcela jiný názor. Chci zde hledat něco vyššího, nevědomého nejen pro naslouchajícího, ale i pro toho, kdo se modlí, totiž není-li zde skryté působení Ducha svatého, „přimlouvajícího se nevyslovitelným lkáním“, u těch, kteří nevědí, jak a za co se modlit. A když se každý modlí ve jménu Ježíše Krista v Duchu svatém, podle Apoštola, skrytě působící Duch svatý, „dávající modlitbu modlícímu se“, spolu s tím může každému proti jeho síle dát svůj požehnaný dar: někomu uctivou bázeň Boží, někomu lásku, někomu pevnost víry, někomu dojemnou pokoru a jiné. ...

(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)